

ně (§ 11., odst. 1. vyrov. ř.) práva na oddělení, k nimž patří též zástavní práva nabytá pro veřejné dávky, zahájením vyrovnacího řízení nejsou dotčena, dlužno vzhledem ke předchozím úvahám také výjimečnému ustanovení v 2. odst. §u 11. vyrov. ř. přiznati použitelnost pro všechny druhy práv na oddělení a pokládati vyrovnací soud neb vyrovnacího komisaře za oprávněny odložití prodej věcí dlužníkových, ať se děje v jakékoli formě, jsou-li a jakmile jsou po ruce pro to zákonné podmínky. Aby nařízeným odkladem nebylo ztenčeno přednostní zástavní právo veřejných dávek, o to postaráno v poslední větě 2. odst. §. 11. vyrov. ř. a tím zároveň doloženo, že i realizace těchto zástavních práv může býti vyrovnacím soudem (komisařem) odložena. Přes to však nebylo stížnosti směřující do usnesení druhé stolice vyhověti, ježto nebylo nikterak dokázáno a ani ze spisů není patrné, že by pro odklad navržený dlužníkem bez udání důvodů a povolený vyrovnacím komisařem rovněž pouze s poukazem na § 11., odst. 2. vyrov. ř., byly zde skutkové předpoklady, zákonem stanovené.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 17. srpna 1916, č. j. $\frac{R III 98/16}{1}$.)

—r—

„Nepřátelský úmysl“ v § 152. tr. z. znamená každý úmysl, směřující proti tělesné neporušenosti, úmysl s napadeným zle nakládati.

Nejv. soud kasační zamítnul zmateční stížnost obžalovaného, pro zločin dle §. 152. tr. z. odsouzeného, z

d ů v o d ů :

Důvod zmatečnosti č. 10. §u 281. tr. ř. spočívá prý v tom, že soud těžké poškození na těle, obžalovanému za vinu kladené, přičítal pachateli jako zločin §u 152. tr. z., a nikoli jako přestupek dle §u 335. tr. z. Provádějíc tuto námítku tvrdí zmateční stížnost, že nepřátelský úmysl sám o sobě nestačí k subjektivní skutkové podstatě §u 152. tr. z., tato předpokládá prý naopak úmysl pachatele, směřující k určitému výsledku. Okolnost, vzata v úvahu soudem, že rána holí (jež byla obžalovaným mířena proti jiné části těla a pouze náhodou zasáhla nos poškozeného) byla způsobila k těžkému poškození, nestačí prý ale k tomu, by se mohlo míti za to, že jest zde skutková podstata dle §u 152. tr. z. V tomto směru jest zmateční stížnost neodůvodněna. Správnost naříkaného rozsudku plyne ze stavby platného trestního zákona. Ve znění §§. 123. a 136. tr. zák. z 1803, I. díl, byl při zabití vyznačen úmysl slovy »jiným zlým úmyslem« »durch andere feindselige Absicht«, při těžkém poškození na těle úmyslem »poškoditi napadeného«. V platném trestním zákonu byl úmysl v obou místech zákona (§§ 140. a 152.) uveden v soulad volbou slov

»v jiném nepřátelském úmyslu«. Že tím byl míněn každý úmysl směřující proti tělesné integritě, plyne z toho, že do nynějšího znění §u 143. tr. z. a do ustanovení §u 157. tr. z. bylo vloženo »předsevzaté zlé nakládání«. Každá pochybnost, že pojem nepřátelského úmyslu se vztahuje na zlé nakládání, jest vyloučena tím, že v prvním případě těchto obou míst jest výslovně nařízeno odsouzení pro zabití neb těžké ublížení na těle. Zmateční stížností pohřešovaného, ke způsobení určitého konečného výsledku směřujícího úmyslu není tedy ke skutkové podstatě §u 152. tr. z. potřebí. Takový úmysl má toliko v případě §u 155. a) tr. z. podstatný význam. Že však úmysl obžalovaného směřoval ke zlému nakládání s poškozeným, zjišťuje rozsudek dle doznání obžalovaného. Ve smyslu §u 134. tr. z. (uvedeného v §§. 140. a 152. tr. z.) zodpovídá pachatel za nastalý výsledek i tehdy, nastal-li tento jen následkem zvláštních okolností, za nichž čin byl spáchán. V tomto případě jest zodpovědnost neomezená, poněvadž zvláštní okolnosti spáchání činu jsou s tímto samým v přirozené souvislosti. Dle zjištění rozsudku v okamžiku, kdy se obžalovaný k ráně rozešel, odvracel poškozený hlavu bezděčně tak, že ho hůl zasáhla do nosu. Ze zjištění rozsudku plyne též, že toto jednání obžalovaného bylo všeobecně s to, přivoditi nebezpečí pro zdraví neb tělesnou bezpečnost poškozeného. Obžalovaný musí tedy zodpovídati za nastalý výsledek, který měl příčinu v jeho jednání.

(Rozhod. kasačního soudu z dne 16. září 1916, č. j.

Kr V 200/16
4.)

Slabý.

Koupil-li někdo ve veřejném obchodě úředně zakázaný tiskopis povážlivého obsahu, jest dle § 24. tisk. zák. trestněprávně zodpovědným, rozšiřoval-li dále tiskopis, nestaraje se z nedbalosti o jeho obsah.

D ů v o d y :

Soud má za to, že každému při pozorování vyobrazení na zmíněném pohledním lístku musí napadnouti, že se jedná o velice povážlivý projev, zvláště po několikaměsíčním trvání války, ve které vojsko Německé říše bojuje od počátku věrně po boku našich vojáků. Nicméně dospívá soud ohledně obžalované k přesvědčení, že se její neznalost vydaného soudcovského zákazu dá úplně omluviti. Obžalovaná, jež jest teprve 20 let stará a švadlenou bydlící v malém městě, nemá prý vyššího vzdělání a nelze jí prý tedy ukládati povinnost, aby — jdouc kupovati do obchodu — se dotazovala, které pohlednice jsou zabaveny, a aby zevrubně zkoumala, jakou myšlenku obraz umělcem na lístku reprodukováný vyjadřuje. Musila prý předpokládati, že kupec prodává pouze nezakázané, tedy dovolené tiskopisy. Obžalovaná musila prý, poněvadž posílala lístek vojáku do